

Miklóse Varghy a Györgye Geréba. Psychologické studium písma během léčení elektrickým šokem bylo předmětem stati Istvána Hárldiho, kde autor vysledoval v písmu nemocných po léčení elektrickým šokem dvě hlavní změny: 1. narušení rytmu koordinované ataksie a 2. návrat k primitivnímu písmu se znaky regrese. O léčení elektrickým šokem v souvislosti s výzkumem prováděným metodou Rorschachovou a elektroencefalografickou zde psala Erzsébet Moussongová-Kováčková, která dovozovala elektroencefalografickými výzkumy podporovaný původ amnesie, vyvolané elektrickým šokem. Její elektroencefalografické záznamy osvětlily i vztah zbytků paměti a aktuální percepcce. Se sociální psychologií souvisle několik studií, obírajících se vztahem mezi rodiči a dětmi a jeho vlivem na nejrůznější nervové choroby či poruchy. Souvislost dětských neuros s psychickým stavem rodičů zdůraznila ve svém článku Margit Hirschová a dětské reakce na rozvod rodičů a negativní vliv rozvodů na další duševní vývoj dětí zkoumala ve své studii Erzsébet Lántosová-Dabasová.

Thematika sborníku maďarských psychologů je ovšem daleko rozmanitější; sborník obsahuje osmatřicet studií, z nichž jsme mohli jmenovat jen ty nejvýraznější. Na závěr je připojen informativní přehled o činnosti jednotlivých maďarských psychologických ústavů a bibliografie maďarské psychologie z let 1945—1957. Z maďarských psychologických ústavů jsou zde uvedeny jen ústavy v Budapešti, a to Katedra psychologie na filosofické fakultě Eötvösovy university, Ústav pro dětskou psychologii při Maďarské akademii věd, Dětská klinika buda-peštské lékařské university (tato universita má zvláštní statut nezávislý na Eötvösově universitě), Pedagogický institut a další. Z nástinu činnosti jednotlivých ústavů vyplývá, že v popředí zájmu maďarských psychologů stojí experimentální a zdravotnická psychologie, jež se mnohdy doplňují a není zapomináno ani na široké uplatnění psychologie ve výchovném procesu.

Sborník maďarských psychologů podává velmi dobrý přehled o výsledcích jejich práce ve všech hlavních odvětvích maďarské psychologie a ukazuje na úzké spojení maďarské psychologie s důležitými společenskými problémy současnosti i s péčí o duševní zdraví člověka. Českého čtenáře budou rušit snad jen časté chyby v ruských resumé; i tak však bude vděčen maďarským psychologům za tento záslužný sborník, který přináší na mnoha místech užitečné podněty i naší psychologii.

Richard Pražák

Anton Jurovský, Psychológia osvetovej práce 1958, Osveta, Martin, stran 170.

Jurovského kniha „Psychológia osvetovej práce“ je u nás prvním pokusem o souhrnné zpracování psychologických problémů osvětové práce. Autor v ní v 7 kapitolách řeší v obrysech základní psychologickou problematiku osvětové práce, při čemž se opírá především o poznatky z obecné psychologie, z psychologie výchovy, osobnosti, sociální psychologie, o vlastní průzkum a mnoholeté vlastní zkušenosti v osvětové práci.

Jurovský požaduje, aby osvětová práce se prováděla na vědeckém základě. Za cíl osvětové práce vytyčuje zlepšení kvalit lidské osobnosti. Osvětovou práci pokládá v podstatě za výchovnou práci, jež spočívá nejen ve zprostředkování různých vědomostí a způsobilostí člověka, ale i ve formování postojů, smýšlení, citění a jednání lidí se zřetelk k potřebám socialistické společnosti. V osvětové práci podle Jurovského jde o kvalitativní formování lidí v jejich nitru, tedy o velmi jemné psychické procesy a je proto třeba vědecky zjistit, které psychologické podmínky a pochody umožňují takové působení.

Podstatu osvětové práce vidí Jurovský ve výchovném působení na lidi. Toto pojetí se obrátí v jeho definici osvětové práce, kterou pojímá jako cílevědomé, záměrné a plánovitě působení na psychično nejčastěji již dospělého člověka v jeho volném čase s tím cílem, abychom mu pomohli stát se plnohodnotným členem socialistické společnosti. Jurovský pak podrobněji dokládá, jak se působení osvětové práce odráží v psychice člověka a jakými prostředky a zařízeními dosahujeme vytčeného cíle.

V kapitole o prostředcích osvětové práce podává i stručný nárys psychologie úspěšného osvětového pracovníka.

V posledních kapitolách analyzuje z psychologického hlediska naučné, umělecké, zábavné a praktické formy osvětové práce a načrtává psychologické základy jejich metodiky.

Práce Jurovského je zdařilý pokus o specifické zpracování psychologických problémů osvětové práce na základě současného stavu psychologického bádání. Vydání Jurovského knihy je nutno přivítat i z toho důvodu, že je hodnotným příspěvkem k budování vědecké teorie osvětové práce, jež je v začátcích a jejíž vybudování je naléhavým úkolem. Až budeme mít vědeckou teorii osvětové práce, budeme se opírat při výchově nového socialistického člověka o poznané zákonitosti vytváření a přetváření osobnosti, což zvýší také účinnost osvětové práce.

Vilém Chmelař